

HETTY LUITEN

Je blijft altijd welkom

GROTE LETTER BIBLIOTHEEK
DEVENTER

‘Hoi, mam, leuk dat je belt!’ riep Mandy enthousiast uit in de telefoon.

Liesbeth van Doorn schoot in de lach. ‘Ik kan er maar niet aan wennen dat je al weet wie er aan de lijn is, voordat je opgenomen hebt.’

‘Wat ben je toch ouderwets. Neem toch ook eens een mobiele telefoon of desnoods nummerweergave op je vaste telefoon. Dat is zo handig! Als het iemand is in wie ik geen zin heb, neem ik gewoon niet op, weet je.’

‘Dus ik moet vereerd zijn dat je wél opgenomen hebt?’ lachte Liesbeth.

‘Zoiets, ja.’ Ook Mandy lachte. Ze klonk erg vrolijk, vond Liesbeth, vrolijker dan normaal, leek het bijna. ‘Alles goed?’

‘Zeker weten! Er is hier gisteren een nieuwe komen werken. Een heel leuke man! Hij doet het receptiewerk en de administratie. Hij ziet er geweldig uit. Heel lang en slank.’ Mandy lachte hartelijk, maar Liesbeth glimlachte

voor zich uit. Het deed haar goed haar dochter zo opgewekt te horen, maar het was verrassend dat de reden een man was. Ze was niet snel verliefd.

‘Hij heeft donker haar en heel donkere ogen. Hij kan ook heel goed met kinderen opschieten.’

‘Kortom,’ stelde Liesbeth vast, ‘de ideale man.’

‘Wie weet...’ reageerde Mandy geheimzinnig, maar Liesbeth wist dat haar dochter verliefd was. Ze kon het aan de klank van haar stem horen. ‘Zeg, waar ik voor bel, zou je zaterdag 8 en zondag 9 december vrij kunnen houden?’

‘Hij liet in elk geval meteen al doorschemeren dat hij mij ook leuk vindt,’ ging Mandy onverstoorbaar door. ‘Toen ik voor clown speelde, was hij steeds in de buurt.’

‘Hallo! Ik heb je wat gevraagd!’

‘En hij gaf me later een enorm compliment voor mijn optreden.’

Liesbeth zweeg. Mandy had het opeens wel heel erg te pakken. ‘Sinds wanneer werkt hij bij jullie op de camping?’ vroeg ze.

‘Sinds gisteren. Dat zei ik toch!’

‘Ik zei ook iets, maar dat heb jij niet ge-

hoord.'

'Vincent heet hij. Vind je dat geen prachtige naam?'

'Mandy!' riep Liesbeth uit. 'Kan je nu even naar mij luisteren? Ik ben degene die belt.'

'Oh, eh... ja, sorry, mam. Wat is er?'

'Of je zaterdag 8 en zondag 9 december vrij kunt houden?'

'December?' Mandy zuchtte luid. 'Dat weet ik nu nog niet, hoor. Dat duurt nog maanden!'

'Maar je hebt nog niets?'

'Tuurlijk niet.'

'Nou dan. Dan kan je die dagen toch wel vrij houden.'

'Waarom?'

'Hé, lieverd, doe niet zo moeilijk. Ik stel je gewoon een simpele vraag.'

'Kan zijn, maar ik weet nu nog niet of ik dan...'

'Zet die datums nu maar in je agenda. We gaan iets leuks doen met ons allen. Dus ik reken erop dat je ook kunt.'

'Wie met ons allen?'

'Meisje, waar ben je toch met je hoofd? Pappa, Elsina, Marcel, jij en ik natuurlijk!'

Het was even stil aan de ander kant van de lijn en Liesbeth wist wat Mandy dacht... Als

het wat zou worden tussen haar en Vincent, of hij dan ook mee mocht. Maar ze zei niets. Ze vond het moeilijk een wildvreemde man uit te nodigen en zoals Mandy zelf al zei – het duurde nog maanden voor het december was. Er kon nog van alles gebeuren. ‘We zijn die week vijftienvijf jaar getrouwd,’ legde ze uit. ‘Dat willen pappa en ik met ons gezin vieren. Dus: zet je de datums in je agenda?’

‘Goed, mam, natuurlijk. Wanneer was het ook alweer?’

Liesbeth bleef even stil aan tafel zitten na het gesprek met haar dochter. Die was gewoon hoteldebotel. Ze had hem gisteren pas voor het eerst gezien, maar ze was nu al helemaal weg van hem! Hij had duidelijk een grote indruk op haar gemaakt. Het klonk als liefde op het eerste gezicht. Ze glimlachte. Dat was het tussen Walter en haar ook geweest en wat was het resultaat? Binnenkort vijftienvijf jaar getrouwd. Gelukkig getrouwd, dat durfde ze ronduit te zeggen, want het was ook zo. Ze hield nog net zoveel van Walter als in het begin. Of nee, toch niet. Meer dan eerst. Ze was steeds meer van hem gaan houden, hoe beter en hoe langer ze hem kende. En hij van haar.

Ook dat stond als een paal boven water. Behalve dat hij het nog steeds regelmatig zei, kon ze het ook altijd voelen en merken. Ja, zij hadden het geweldig gehad en nóg. Zoiets gunde ze haar dochter ook van harte.

Ze was benieuwd wat voor iemand die Vincent was. Mandy had nog niet vaak een vriendje mee naar huis genomen en lang had het die paar keer ook niet geduurd. Ze had echter ook nog nooit zo enthousiast geklonken. Dus misschien was dit inderdaad de ware wel. Dat zou echt leuk zijn voor haar. Even betrok Liesbeths gezicht, toen ze aan Elsina dacht, die een jaar ouder was dan haar zus en die het vreemde gevoel had dat ze altijd tekortkwam. Volgens haar trokken ze Mandy voor en was Mandy het lievelingetje van Walter en Liesbeth. Niets was minder waar! Al hoorde het niet, diep vanbinnen hield ze juist meer van Elsina dan van Mandy. Vermoedelijk kwam dat omdat Elsina de eerste was die ze ter wereld gebracht had. Dat was zo speciaal geweest, zo bijzonder. Natuurlijk was het dat de tweede en de derde keer ook geweest, maar toch had Elsina een net iets specialer plekje in haar hart dan de andere kinderen. Liesbeth begreep er dan ook niets van dat El-

sina dacht dat ze meer om Mandy gaven.

Hoe dan ook, Elsina had op dit moment geen vriendje en ze zou het vast niet leuk vinden als Mandy er wel een kreeg. Vreemd genoeg kon ze Elsina's reactie in gedachten al horen: 'Zij weer, hoor. Zij krijgt altijd alles wat ze wil!' Waarom dacht Elsina toch zo?

Liesbeth schudde haar hoofd en stond op. Voorlopig was er nog niets aan de hand tussen Mandy en Vincent en het werd wel tijd dat ze eten ging maken. Het was dinsdag en dan had Marcel altijd voetbaltraining om zeven uur, net als op donderdag trouwens, en hij wilde niet met een te volle maag op het trainingsveld verschijnen. De afspraak was dan ook dat ze klokslag halfzes zouden eten en het was nu al kwart voor vijf.

Ze haastte zich naar de keuken waar ze de boodschappen nog op het aanrecht vond. Oeps. Ze had zo graag hun beide dochters alvast willen uitnodigen voor het feest, dat ze even vergeten was dat ze nog meer te doen had. Dus meteen toen ze thuiskwam van haar werk en de supermarkt, had ze als eerste Elsina gebeld en die had leuk en spontaan gereageerd. Net als Marcel, die ze 's morgens bij het ontbijt al gevraagd had. Hij had even ge-

protesteerd. Zaterdag was zijn voetbaldag! Maar toen hij hoorde dat ze in een hotel zouden overnachten, had hij meteen gezegd dat hij natuurlijk meeding. Bovendien was het toch vaak slecht weer in december en zou de wedstrijd vast afgelast worden, had hij lachend toegevoegd.

Ook Liesbeth lachte, terwijl ze de boodschappen opruimde en alvast een pan met water voor de rijst opzette. Marcel was een schat van een kind. Een echt cadeautje, noemde ze hem vaak in gedachten. Het was niet eens de bedoeling geweest dat hij nog komen zou. Ze hadden immers Elsina en Mandy al en dat vonden ze eigenlijk wel genoeg. Maar toen de meiden acht en zeven waren, bleek ze weer zwanger te zijn. Ze wist ook best hoe het kwam. Ze was de pil een keer vergeten. Maar omdat ze die al jaren slikte, dacht ze dat het geen kwaad kon. Nou ja, kwaad... Ze hadden een prachtige jongen gekregen en Walter was ook best wel blij dat hij nu toch nog een zoon had. Dat was vijftien jaar geleden en hij was nog steeds een geweldige knul. Af en toe vroeg ze zich wel af wanneer hij zou gaan puberen, maar voorlopig was daar nog niets van te merken.

‘Hoi, mam, wat eten we?’

‘Marcel!’ Ze keek geschrokken op. ‘Ik heb je niet horen thuiskomen.’

‘Toffe schoenen, hè?’ Hij lachte. ‘Hoe noemde pa dat laatst ook alweer?’

‘Jongen toch,’ maar ze lachte.

‘Bordeelsluipers, dat zei hij. Ze lopen zo geluidloos als bordeelsluipers, maar wat eten we nou? Ik zie alleen maar water borrelen.’ Hij liet het deksel weer snel vallen. ‘Au! Die was heter dan ik verwacht had.’ Hij grinnikte. ‘Nou?’

‘Jouw lievelingskostje, jongen. Rijst met gehaktballetjes.’

‘En kerriesaus?’

‘Precies.’

‘Hm. Lekker. Zijn mijn trainingskleren al gewassen?’

‘Wat dacht je?’ vroeg Liesbeth hoofdschuddend, terwijl ze het gehakt uit de koelkast haalde om er kleine balletjes van te draaien. ‘Ik heb Mandy nog gesproken net.’

‘Tof! Wanneer komt ze weer eens thuis? Ik vind er maar niks aan zonder haar,’ zei Marcel met een verveeld gezicht.

‘Je wordt bedankt. Ik zal nog eens rijst met gehaktballetjes voor je maken.’

‘Mam, dat bedoel ik toch niet.’ Hij kwam op haar af en sloeg een arm om haar rug.

‘Ga weg! Ik heb haast. Anders kom jij straks te laat.’ Maar ze lachte opgewekt. Ze hield van hem en hij van haar. Dat gaf haar een heerlijk gevoel. En natuurlijk begreep ze heel goed wat Marcel bedoelde. Tot zijn veertiende woonde hij hier met twee zussen in huis en toen vertrok Elsina naar een eigen etage in de stad en twee maanden geleden verdween Mandy ook. Eigenlijk van de ene op de andere dag. Ze had bij een camping gesolliciteerd om activiteiten te organiseren en de baan meteen gekregen. Omdat er een kleine stacaravan bij de baan hoorde, was ze zomaar vertrokken.

‘Ze heeft toch wel eens een weekend vrij?’ hield Marcel aan.

‘Ze was twee weken geleden toch nog thuis!’ En ze zal binnenkort wel niet weer komen, dacht ze, gezien haar enthousiaste verhaal over Vincent. Maar dat zei ze niet. Dat hoefde voorlopig nog niet bekend te worden. Bovendien was het aan Mandy om zoiets te vertellen. ‘In oktober komt ze weer voorgoed thuis. Dan zit haar baan op de camping erop.’

‘Oktober!’ riep Marcel uit. ‘Dat duurt nog